

FBJE 166. 111

Informatiebulletin

Nr. 24

December 2001

De zalige
**JOSEMARÍA
ESCRIVÁ**

Stichter van
het Opus Dei

LEVEN

Met mijn broer
Josemaría

ONTMOETINGEN

Een school voor
het eeuwfeest

VERHAAL

Een hedendaags
wonder

Eeuwfeest van de zalige Josemaría

Universidad de Navarra
Servicio de Bibliotecas

INHOUD

EEUWFEEST

Gelegenheid tot
verdieping blz. 3

LEVEN

Met mijn broer
Josemaría blz. 4

ZIJN ONDERRICHT

Waar hemel en
aarde één worden blz. 7

ONTMOETINGEN

Een school voor
het eeuwfeest blz. 10

DOCUMENTAIRE

Does it work?
blz. 14

GUNSTEN

blz. 15

VERHAAL

Een hedendaags
wonder blz. 18

UITSPRAKEN

Rabbin Kreiman
blz. 19

Meer informatie over
de zalige Josemaría en
het Opus Dei staat op
de internetsites
www.opusdei.nl en
www.opusdei.org.
Er bestaat de mogelijk-
heid zich op te geven
voor de gratis update-
service per e-mail.

De zalige Josemaría Escrivá werd op 9 januari 1902 geboren in Barbastro (Spanje). Op 28 maart 1925 werd hij in Zaragoza tot priester gewijd. Op 2 oktober 1928 stichtte hij in Madrid, door God geïnspireerd, het Opus Dei, dat voor de gelovigen een nieuwe weg heeft geopend om de heiligheid te zoeken midden in de wereld in de uitoefening van het beroepswerk en de vervulling van de eigen plichten in gezin en maatschappij. Op 14 februari 1930 begreep de zalige Josemaría door de genade van God, dat het Opus Dei ook zijn apostolaat zou moeten ontwikkelen onder vrouwen. Voor de priesters stichtte hij op 14 februari 1943 het Priestergenootschap van het Heilig Kruis, dat onafscheidelijk verbonden is met het Opus Dei. Op 16 juni 1950 ontving het Opus Dei de definitieve goedkeuring van de Heilige Stoel en op 28 november 1982 kreeg het de door de zalige Josemaría gewenste en voorziene kerkrechtelijke vorm van personele prelatuur. Toen hij zijn ziel aan God gaf, was het Opus Dei reeds verspreid over de vijf werelddelen en telde het meer dan 60.000 leden van 80 nationaliteiten; mensen in dienst van de Kerk met dezelfde geest van verbondenheid met en achting voor de paus en de bisschoppen, die de zalige Josemaría altijd had beleefd. De stichter van het Opus Dei werd op 17 mei 1992 in Rome door paus Johannes Paulus II zalig verklaard. Zijn lichaam rust in de prelaatskerk van Onze Lieve Vrouw van de Vrede (viale Bruno Buozzi 75, Rome).

Op 9 januari 2002 zal het honderd jaar geleden zijn, dat de zalige Josemaría Escrivá werd geboren. Ter herdenking hiervan zullen vanaf die datum tot 9 januari 2003 in heel de wereld talrijke initiatieven worden genomen. Het hoofddoel van alle activiteiten die ter gelegenheid van het eeuwfeest worden georganiseerd is, dat velen nader tot God komen en de vreugde van het christelijk leven ontdekken.

JOSEMARÍA ESCRIVÁ HONDERDSTE GEBORTEJAAR

1902-2002

Gelegenheid tot verdieping

Het eeuwfeest van de zalige Josemaría nodigt uit de universele roeping tot heiligheid te verspreiden

Op 9 januari 2002 is het honderd jaar geleden, dat de zalige Josemaría Escrivá de Balaguer geboren werd. Op deze mijlpaal zinspeelde mgr. Javier Echevarría in een recent interview: "Dit eeuwfeest is niet alleen een herdenking. Het is vooral ook een uitnodiging om na te denken over het onderricht van de stichter van het Opus Dei en om nieuwe manieren te ontdekken om dat onderricht steeds meer gestalte te geven in het gewone bestaan (...). De stichter van het Opus Dei heeft heel zijn tijd gewijd aan het verkondigen van Jezus Christus, waarbij hij telkens in herinnering bracht, dat men volledig leerling van Christus kan zijn midden in de wereld. Het eeuwfeest moet een echo zijn van deze radicale christelijke waarheid, die het leven vervult van zin en vreugde" (*Avventure*, 7 juli 2001).

De zalige Josemaría Escrivá heeft miljoenen mensen geholpen bij het zoeken van heiligheid in het gewone leven. In 1967 zei hij tijdens een homilie: "Jullie hoeven er niet aan te twijfelen: voor jullie, mannen en vrouwen van de wereld, staat elke vlucht uit de eerlijke werkelijkheid van het leven van alledag haaks op de wil van God." En verderop voegde hij eraan toe: "God roept jullie om Hem juist *in en van uit* de burgerlijke, materiële, wereldlijke taken van het

menselijke leven te dienen: in het laboratorium, in de operatiekamer, in de kazerne of op de leerstoel van een universiteit, in de fabriek, in de werkplaats, op het land, in de huishouding, in heel dit immense panorama van het dagelijks werk wacht God elke dag weer op ons. Beseft het goed: in elke situatie, hoe alledaags ook, is *iets* heiligs, *iets* goddelijks te vinden. Aan jullie de taak dat te ontdekken" (*Gesprekken met mgr. Escrivá*, 114).

Het eeuwfeest van de zalige Josemaría is een uitnodiging om deze vreugdevolle boodschap te verspreiden. Het Grote Jubileum van het jaar 2000 was een buitengewone, genadevolle gebeurtenis: miljoenen pelgrims zijn naar Rome getrokken, de hoofdstad van de Kerk. Op de dag waarop het jubileumjaar werd afgesloten, spoorde Johannes Paulus II aan om de "*hoge graad van het gewone christelijke leven*" te ontdekken. Een pelgrimstocht in de tijd, over een met kleine dingen geplaveide weg, die de christenen afleggen in het verlangen om Jezus Christus te ontmoeten, met Hem om te gaan en Hem lief te hebben.

“Met mijn broer Josemaría”

Uit het getuigenis van Santiago Escrivá over de jaren 1927-1937, waarin zij samen in Madrid woonden

Santiago was zestien jaar jonger dan zijn broer Josemaría. Dit getuigenis heeft hij kort voor zijn overlijden (25 december 1994) opgeschreven.

In maart 1927, toen Josemaría naar Madrid vertrok, verhuisden mijn moeder, Carmen en ik naar Fonz. Josemaría nam in Zaragoza afscheid van ons en hoewel ik niet meer precies weet wanneer hij naar Madrid vertrok, denk ik dat het nog dezelfde dag was of anderszins daags erna. Van maart tot de herfst 1927 woonden wij in Fonz, in het huis van oom Theo. (...) Ik

verwachtte dat Josemaría ons zou komen opzoeken, maar dat gebeurde niet. Ik droomde van zijn komst en zag hem in gedachten aankomen op een wit paard. Maar hij vergat mij niet: elke week stuurde hij mij per post stripverhalen. Zodra ik de postbezorger hoorde komen – de ‘Renbode’ werd hij genoemd – rende ik naar beneden en nam mijn pakje stripverhalen in ontvangst evenals “Het Debat” voor mijn oom Theo; dat las ik ook. Dikwijls was ik te ongeduldig en rende zelf naar het postkantoor. Eind 1927 kwamen mijn moeder, Carmen en ik in Madrid aan. Josemaría kwam ons op het station afhalen en bracht ons naar de flat die hij gehuurd

had in de Fernando el Católico-sstraat. (...) Dat jaar trok ik vaak met Josemaría door Madrid; hij bracht mij naar alle musea. Het volgende schooljaar ging ik naar de maristen.

CADEAUS BIJ EERSTE COMMUNIE

Toen het ogenblik daartoe was aangebroken, gaf Josemaría mij de eerste Communie. Ik herinner me niet meer waar dat was, het was zeker een kapel, maar ik weet niet meer precies of het de kapel van een tehuis of van een klooster was. Ik weet alleen, dat het heel dicht bij ons in de buurt was, drie of vier minuten lopen, en we gingen er gewoonlijk naar de H. Mis. Ik had geen matrozenpak aan, want daar hield hij niet van. Ter gelegenheid van de eerste Communie kreeg ik van Josemaría een reeks romans van Salgari en Jules Verne, maar omdat ik tevoren al wist waar hij die bewaarde, had ik ze al stiekem gelezen. Josemaría hield veel van lezen. Ik herinner me, dat hij alles van Jules Verne had gelezen. Maar zijn voornaamste lectuur waren de Spaanse klassieke schrijvers en de negentiende eeuwse Spaanse, Franse en Engelse auteurs. Josemaría gaf verscheidene privé lessen, enkele in zijn flat aan de Fernando el Católico-sstraat. Daar kwam ook een meisje naar de lessen en Josemaría zorgde ervoor, dat mijn moeder dan altijd aanwezig was; zij hield zich dan bezig met naaien. Hij gaf ook les aan enkele jongens die wat ouder waren dan ik; wij noemden hen “de jongens van oudtante”, omdat altijd de oud-

tante van een van hen meekwam, een heel aardig mens; haar naam weet ik niet meer, maar zij raakte goed bevriend met Josemaría. Hij bekommerde zich ook om mij. Hij nam me mee wandelen, wanneer hij een moment vrij had, vooral zondags. Soms nam hij me mee eten bij El Sotanillo, waar jongens kwamen,

onder wie hij apostolaat verrichtte. Ik beseftte niet goed wat voor werk hij precies deed, maar daar vond het plaats.

BURGEROORLOG

11 mei 1931 was de dag van de grote brandstichting in de kloosters van Madrid. Wij moesten het patronaat verlaten. Ik vergezelde Josemaría bij het overbrengen van het Allerheiligste van de kapel van het patronaat, in de Nicasio Gallego-straat, naar het huis van Pepe Romeo, ook in de wijk Santa Engracia, op de hoek van de Maudes-straat, vlak bij Cuatro Caminos. Misschien ging toen ook Cortés Cavanillas met ons mee, maar dat herinner ik me niet meer. Zeker is dat we te voet gingen, want ik herinner me de omgeving, de mensen op de trottoirs, enz. Josemaría ging in burger gekleed in een pak dat Pepe Romeo hem had gegeven en met een alpinopet op die zijn grote tonsuur van destijds bedekte. Op straat kon men

zich nog bewegen, want ondanks de revolutionaire sfeer concentreerde het oproer zich rond de kloosters (...) Later gingen we naar het terras boven om de branden te zien. In dit huis [Martínez Campos] kwamen vele jongens met wie Josemaría omging. Ik ging deegstengels en beignets halen voor de chocoladetaarten die Carmen maakte. Daaraan droeg moeder ook graag haar steentje bij. Ik kon in die tijd zeggen dat "die jongens van Josemaría alles opaten", zoals enkelen zich nog herinneren.

ISIDORO ZORZANO

Ik herinner mij ook Isidoro Zorzano, die met Josemaría de laatste drie jaar op de middelbare school in Logroño had gezeten. Hij vertelde altijd, dat het hem opviel met hoeveel gemak mijn broer studeerde en steeds uitmuntende cijfers behaalde. Hij zelf moest altijd uren en uren over de boeken gebogen zitten om net een voldoende te halen. Ik herinnerde mij dat Josemaría altijd met groot gemak leerde en alles onthield. Zodoende had hij tijd over voor lectuur die niet rechtstreeks met de studievakken van doen had, maar die wel zijn humanistische vorming aanvulde. Ik ging in die periode met

Het consulaat van Honduras in Madrid.

Josemaría en enkele andere jongens naar Vallecas of Tetuán. De juiste datum weet ik niet meer, maar wel dat ik nog jong was. Het moet zijn geweest in de tijd dat we in José Marañón of misschien al in Martínez Campos woonden. Daar lag het vol met krotwoningen. Er werden godsdienstlessen gegeven. We namen ook pakjes met eten mee.

CONSULAAT VAN HONDURAS

[Enkele maanden na het begin van de oorlog] vond José María González Barredo voor ons een onderduikadres in het consulaat van Honduras. Hij wist voor elkaar te krijgen, dat Josemaría en ik daar een schuilplaats vonden. Ze kwamen ons met een auto van het consulaat ophalen. Wij gingen meteen naar het Hondurese consulaat. Het was een kleine auto, met de vlag van Honduras. We namen al onze koffers mee. Wij kwamen door alle controles bij het binnenkomen van Madrid heen, want ook al hadden we geen enkele documentatie bij ons, ze zullen onder de indruk zijn gekomen van de blauw-witte vlag van Honduras. De eerste dagen droeg Josemaría de H. Mis op in de hal van het consulaat, totdat de consul zei dat het te gevaarlijk was en

hij het verbod. Hij gaf er ook wel eens een meditatie voor wie die wilde bijwonen. Toen de consul het verbod, vierde Josemaría de H. Mis op onze kamer en gaf meditatie aan ons vijven, die bij hem waren. Ik herinner me dat hij een keer ziek was. Hij had een aanval van reuma, maar ik denk dat deze een gevolg zal zijn geweest van de toestand van ondervoeding waarin

we allemaal verkeerden, want we aten erg weinig. Josemaría nog minder dan de anderen, want er waren dagen bij dat hij niet of nauwelijks at, ik denk als versterving, om het aan God op te dragen. Eind augustus kon Josemaría ook uit het consulaat van Honduras vertrekken met documentatie die de consul hem verstrekt had. Ik herinner me dat hij een armband droeg met de kleuren van de Hondurese vlag. Hij kwam ons eens bezoeken in de flat in de Caracas-sstraat. Hij was al anderhalve maand door Madrid aan het trekken, totdat hij vertrok naar Valencia en Barcelona, op weg naar de Franse grens. Hij woonde op de zolderverdieping van een woning in de Ayala-sstraat. Ik weet niet van wie die was en ik weet nu ook niet precies welk huis het was. Ik herinner me alleen dat ik enkele dagen nadat Josemaría was vertrokken, met Isidoro ging ophalen wat ze hadden achtergelaten en dat er een granaat was ingeslagen, precies in de kamer die zij hadden bewoond. Onder de spullen die we ophaalden bevond zich, herinner ik me, een beeld van de H. Maagd; ik heb dat de rest van de oorlog bewaard en het aan Josemaría teruggegeven, toen hij me daar om vroeg; nu bevindt het zich in Rome op de tafel, waaraan hij gewoonlijk zat te werken.

Waar hemel en aarde één worden

God in de materiële bezigheden ontmoeten

Mijn kinderen, daar onder jullie broers en zussen, de mensen, in jullie idealen, jullie werk en jullie liefde, dáár is de plaats van jullie dagelijkse ontmoeting met Christus. Daar, te midden van de meest materiële dingen, moeten wij ons heiligen door God en alle mensen te dienen. Voortdurend heb ik het onderwezen met woorden uit de heilige

Schrift: de wereld is niet slecht, want zij is voortgekomen uit de handen van God, want zij is zijn scheppingswerk, want Jahweh keek ernaar en zag dat het goed was (vgl. *Gen 1, 7 e.v.*). Wij mensen zijn het die met onze zonden en ontrouw de wereld slecht en lelijk maken.

IMMENSE PANORAMA VAN HET WERK

Jullie hoeven er niet aan te twijfelen: voor jullie, mannen en vrouwen van de wereld, staat elke vlucht uit de eerlijke werkelijkheid van het leven van alledag haaks op de wil van God. Jullie moeten je er nu opnieuw goed van bewust zijn, dat God jullie roept om Hem juist "in en vanuit" de burgerlijke, materiële, wereldlijke taken van het menselijke leven te dienen: in het laboratorium, in de operatiekamer, in de kazerne of op de leerstoel van een universiteit, in de fabriek, in de werkplaats, op het land, in de huishouding, in heel dit

immense panorama van het dagelijks werk wacht God elke dag weer op ons. Beseft het goed: in elke situatie, hoe alledaags ook, is *iets* heiligs, *iets* goddelijks te vinden. Aan jullie de taak dat te ontdekken. Aan studenten en arbeiders die ik in de jaren dertig om me heen verzamelde, zei ik altijd dat ze moesten leren het geestelijke leven te *materialiseren*. Ik

wilde ze daarmee beschermen tegen de toen en ook nu nog zo vaak voorkomende verleiding om een soort dubbelleven te leiden: aan de ene kant het innerlijke leven, de omgang met God, en aan de andere kant, goed onderscheiden, het leven in gezin, beroep en maatschappij, een leven vol kleine aardse dingen. Nee, mijn kinderen!

GEEN ANDERE WEG

Jullie mogen geen dubbelleven leiden. Als wij christenen willen zijn, kunnen wij met dat soort schizofrenie niet meedoen. Want er is maar één leven, dat uit vlees en geest bestaat, en dat ene leven moet naar lichaam en ziel geheiligd en door God vervuld worden: door deze onzichtbare God, die wij in heel zichtbare en materiële dingen ontmoeten. Een andere weg is er niet. Of we leren de Heer in ons dagelijks leven ontdekken of we zullen Hem nooit vinden (...). Ik verzeker jullie dat,

als een christen de onbenulligste kleinigheid van elke dag met liefde doet, die kleinigheid met de grootheid van God vervuld wordt.

Dat is de reden waarom ik er steeds maar weer op hamer, dat de christelijke roeping erin bestaat van het proza van elke dag heldendichten te maken. Hemel en aarde lijken aan de horizon een te worden. Maar in werkelijkheid gebeurt dat in jullie harten, wanneer jullie je dagelijks leven op heilige wijze leiden.

Jullie moeten mijn woorden dus zo opvatten als ze bedoeld zijn: als een uitnodiging om elke dag weer, en niet alleen in speciale noodsituaties, jullie rechten uit te oefenen; om eerlijk jullie plichten als staatsburgers in de politiek, de economie, het universitaire

leven en het beroep te vervullen, en om moedig de gevolgen van jullie persoonlijke beslissingen en ook de last van de jullie toekomstige persoonlijke onafhankelijkheid op je te nemen. Deze christelijke *lekenmentaliteit* zal jullie in staat stellen om iedere vorm van intolerantie en fanatisme te vermijden. Of, positief uitgedrukt, die mentaliteit zal jullie helpen om in vrede te leven met al jullie medeburgers en om het vreedzame samenleven in de onderscheiden sectoren van de maatschappij te bevorderen.

Mijn kinderen, het is tijd om te eindigen. Aan het begin zei ik dat ik jullie iets van de grootheid en de barmhartigheid van God wilde verkondigen. Ik denk dat ik dit gedaan heb door te spreken over het heiligen van het alledaagse leven. Want een geheiligd leven te midden van de aardse realiteit - zonder lawaai, in eenvoud en waarachtigheid - is dat vandaag de dag niet de meest aangrijpende verkondiging van de *magnalia Dei*, van de grote daden van de Heer (*Sir 18, 5*), van de machtige barmhartigheid, die God altijd al heeft betoond en blijft betonen om de wereld te redden?

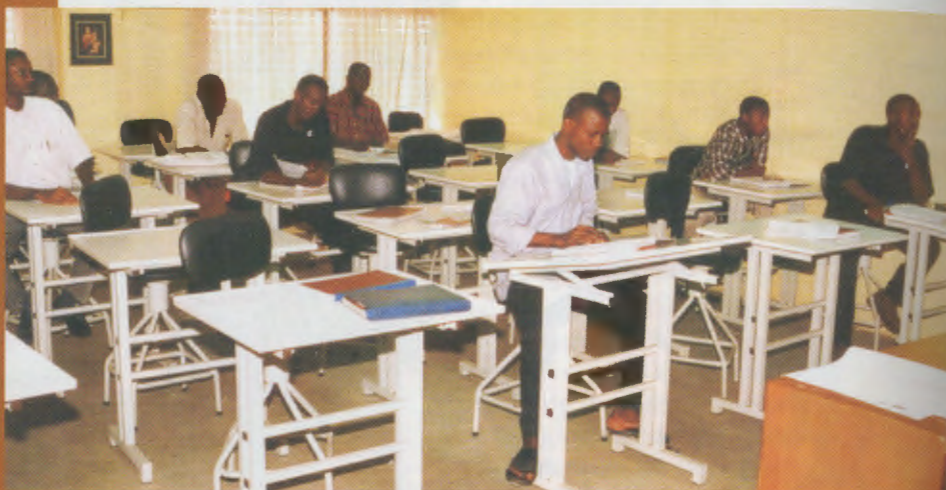

De foto's zijn gemaakt op 8 oktober 1967 toen de zalige Josemaría de homilie "De wereld hartstochtelijk liefhebben" uitsprak.

Een school voor het eeuwfeest

Directeur Darlington Agholor over het IIT in Lagos (Nigeria)

Zoals andere Afrikaanse landen heeft Nigeria een grote behoefte aan technisch onderwijs.

Het *Intitute for Industrial Technology* (IIT) is een sociaal project in Nigeria gericht op technisch onderwijs en op het bijbrengen van ethische waarden en sociale vaardigheden bij schoolverlaters en arbeiders uit de economisch zwakste segmenten van de maatschappij. Nigeria heeft naar schatting 120 miljoen inwoners, van wie de meerderheid onder de armoedegrens leeft. De werkloosheid ligt rond de 60 procent. Het IIT staat open voor mensen van alle stammen en godsdiensten. Het instituut wil gekwalificeerd onderwijs aanbieden, opdat de leerlingen een grote vakbekwaamheid kunnen bereiken.

Wie heeft dit project geïnspireerd?

Zoals vergelijkbare sociale projecten in heel de wereld is dit initiatief geïnspireerd door de zalige Josemaría Escrivá, stichter van het Opus Dei. Hij heeft altijd gestimuleerd de sociaal zwakkeren in onze samenleving te helpen door verbetering in hun situatie te brengen, opdat zij een menswaardig bestaan kunnen leiden. Wij hebben dit geleerd van zijn doorleefde christelijke naastenliefde; hij zag in iedere persoon een kind van God. De zalige Josemaría zei met grote stelligheid: "Niemand is beter dan de ander, niemand! We zijn allemaal gelijk. Ieder van ons is evenveel waard, elk mens is het

bloed van Christus waard!" Zoals hij ook zijn geestelijke kinderen in andere landen stimuleerde, heeft hij ons geïnspireerd met andere goedwillende mensen een technische school te starten. Hierdoor kunnen we aan zoveel mogelijk mensen in dit grote land vakbekwaamheid bijbrengen en een solide christelijke vorming. Wij zijn ons ervan bewust dat wij zijn wens ten uitvoer brengen. Op 27 maart 2000 ging het IIT van start met tien leerlingen: een klein begin van een grote droom.

Op 9 januari 2002 is het honderdjarig geboortefeest van de zalige Josemaría Escrivá. Deze school is een verjaardagscadeau voor dit eentennium: een bescheiden bijdrage waarmee wij onze dankbaarheid willen uitdrukken voor de geest van het Opus Dei - heiligheid te midden van het gewone werk - die de zalige Josemaría ons heeft nagelaten. Wij hopen dat deze school gedurende vele jaren een getuigenis van deze erkentelijkheid mag zijn.

"Niemand is beter dan de ander, niemand! We zijn allemaal gelijk. Ieder van ons is evenveel waard, elk mens is het bloed van Christus waard!" Met deze woorden stimuleerde de zalige Josemaría zijn geestelijke kinderen om sociale initiatieven te ondernemen. Rechts: leerlingen van het IIT. Boven: de wijk waar in de school staat.

Welke onderwijsmethode gebruikt het IIT?

Hier wordt het duale onderwijssysteem gebruikt, dat al beproefd is in Duitsland en later op de Filippijnen. Volgens deze methode krijgt de leerling zijn beroepsvorming op twee verschillende plaatsen die op elkaar zijn afgestemd: op school en in de onderneming. Op school wordt elementair en algemeen onderwijs gegeven, waaronder culturele, maatschappelijke en levensbeschouwelijke vorming; in de onderneming worden praktische beroepsvaardigheden bijgebracht, zoals het werken in teamverband. De school heeft drie hoofdprogramma's: een leergang elektrotechniek van drie jaar gericht tot jongeren van 18 t/m 21 jaar die hun middelbare school hebben afgerond; een tweejarige cursus elektrotechniek voor beroepsmensen; en kortlopen-

de cursussen.

De leerlingen worden opgeleid tot vakbekwame technici op het gebied van elektriciteit, werktuigbouwkunde, elektronica en automatisering. Met de tijd zal het cursusaanbod worden vergroot.

Hoe is de situatie van het technisch onderwijs in Nigeria?

Nigeria heeft nooit de nodige prioriteit aan het technisch onderwijs gegeven door het te erkennen als de as waaromheen de economie draait. De regering heeft dit onlangs toegegeven. Landen als Duitsland waren in staat zich na de Tweede Wereldoorlog te herstellen door het belang dat zij aan het technisch onderwijs gaven. Lange tijd is in ons land het belang van handwerk en technische vakbekwaamheid onderschat. Dit had tot gevolg dat veel Nigerianen

het universitair onderwijs als enig alternatief gingen zien voor gekwalificeerd onderwijs. Het is de regering niet gelukt verandering te brengen in deze oriëntatie ten nadele van de handenarbeid, ook niet door de weinige technische scholen en universiteiten die door haar zijn opgezet. Het resultaat hiervan is het gebrek aan vorming en motivatie bij leerlingen, waardoor de werkloosheid in stand blijft. Als ondernemingen schoolverlaters van technische scholen aantrekken, moeten zij die opnieuw opleiden om ze geschikt te maken. Aangezien deze bedrijven niet over veel opleidingscapaciteit beschikken, blijft het grootste deel van de schoolverlaters werkloos. De ondernemingen hebben er geen belang bij om hun eigen opleidingen voor anderen open te stellen, omdat dit niet hun primaire belang is en omdat dit investeringen vergt. Het IIT komt nu tegemoet aan het belang van het individu en van industrie.

*In andere landen
vergelijkbare p
ten als het
wordt niet
techniek bijgeb
maar ook he
waarde schatte
de a*

zijn
iec-
. Er
een
cht,
aar
van
eid.

Hoe heeft de plaatselijke industrie gereageerd?

Van begin af aan staan de lokale bedrijven er zeer positief tegenover. Het belangrijkste voor ons tot nu toe is, dat de "Carnaud Metal Box" (CBM) aan ons de gebouwen verhuurt. Op 28 mei 1999 zijn wij tot een akkoord met deze onderneming gekomen om zijn oude opleidingsruimten te huren op zijn eigen terrein: het industriegebied van Ogba, Ikega. Bovendien hebben ze ons draaibanken en andere apparatuur ter beschikking gesteld. Andere bedrijven hebben ons machines voor de opleiding geschonken. Bijna dagelijks bezoeken deskundigen uit de industriële wereld het IIT om het instituut persoonlijk te leren kennen. Zij tonen enthousiasme en zien hoop voor de toekomst.

Eugene Agboifo Obu

Does it work?

Een documentaire over de heiliging van arbeid

Sprekend tot een groep mensen te Barcelona in november 1972, ging de zalige Josemaría nader in op het voornaamste aspect van de geest van het Opus Dei: "Het Werk wil van de arbeid een gebed maken, de arbeid heiligen; wij moeten ons heiligen door het werk, we moeten de anderen door ons werk heiligen."

"Does it work?" is een in Engeland geproduceerde documentaire die laat zien hoe-

zeer de boodschap van de zalige Josemaría Escrivá ten aanzien van de heiliging van de arbeid invloed heeft gehad in het gewone leven van verscheidene mensen.

De eerste vereiste om de arbeid te heiligen is deze zo goed mogelijk te verrichten. Dit verklaart prof. John Henry, hoogleraar geneeskunde en belast met de afdeling spoedeisende hulp van het St. Mary's ziekenhuis te Londen. "Je zegt tot God: dit is voor U!

Maar dat heeft vele gevolgen. Je moet dat werk zo goed mogelijk doen, met controle over je hartstochten, vermoeidheid, ongeduld, honger, wat dan ook...

En je moet ook weten hoe je dat werk goed doet. Je moet op de hoogte blijven. Je kunt niet meer werken zoals 25 jaar geleden."

Mae Parreno is opvoedkundige; zij leidt *Baytree*, een maatschappelijk centrum voor vrouwen in Brixton, een verpauperde wijk in Londen-Zuid. "In Brixton bestaat een grote vermenging van culturen", verklaart zij, "en veel vrouwen zijn de wanhoop nabij, omdat zij zich in de vicieuze cirkel bevinden van leven van de bijstand en niet in staat zijn werk te vinden". Zij zegt dat het onderricht van de zalige Josemaría voor haar een grote steun is in haar werk en haar aanspoort om alles omwille van God te doen.

In zijn pogen zijn werk te heiligen heeft Peter Green de waarde leren kennen van het gewone leven in Gods ogen. Peter is elektricien. Zijn werk zou men centonig kunnen vinden, als men het alleen met menselijke ogen bekijkt. "Ik dacht aan de Heer en de dertig jaren van zijn verborgen leven... Hij leidde een gewoon leven, leerde een vak - dat van timmerman - want Hij moest toch in het levensonderhoud van Hemzelf en zijn Moeder voorzien; Hij had dezelfde verantwoordelijkheden als ik. De Heer is het beste voorbeeld van de wereld."

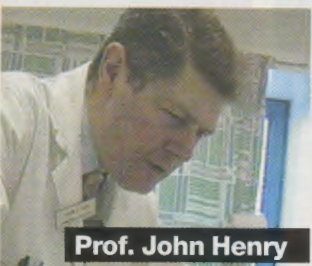
Alexandra Loewe is beroepszangeres. In de geest van de zalige Josemaría heeft zij ontdekt, dat ieder werk in Gods ogen gelijk is.

Peter Green

Alexandra Loewe

Prof. John Henry

over het werk

De video is te bestellen bij:

Netherhall Educational Association
18° Netherhall Gardens
London NW3 5th

Een baan vinden

Begin dit jaar ben ik van baan veranderd, omdat ik bij mijn vorige baas werd ontslagen.

Maar na enkele weken bemerkte ik al, dat er problemen waren die moeilijk op te lossen waren. Ik begon God te bidden op voorspraak van de zalige Josemaría, tot wie ik een grote devotie koester, om mij een baan te verschaffen waarin ik in m'n onderhoud kan voorzien. Het werkloosheidsprobleem in de stad is groot. Ik vertelde dat ik het bedrijf ging verlaten en vertrouwde de zaak toe aan de zalige Josemaría. Tegelijk begon ik werk te zoeken.

Nog voordat de maand voorbij was, belde mij een hoogleraar van de universiteit om mij uit te nodigen voor een bijeenkomst.

Ik had aan niemand van de universiteit mijn *curriculum* doorgegeven en ik wist ook niet hoe hij aan mijn telefoonnummer was gekomen. Toen ik naar die vergadering ging,

Parochiekerk in aanbouw, die toegewijd is aan de zalige Josemaría in zijn geboortestad Barbastró.

Postzegelserie uitgebracht in Venezuela bij gelegenheid van het eeuwfeest.

merkte ik dat deze werd gehouden voor de goedkeuring van enkele faculteiten in een stad in de buurt en ik werd aangenomen als docent.

Ik twijfel niet aan de voorspraak van de zalige Josemaría: later vernam ik dat mijn uitnodiging was te wijten aan een vergissing bij het draaien van het telefoonnummer, en dit gebeurde juist op 17 mei, de verjaardag van de zaligverklaring.

25 mei 2000, Londrina, Brazilië

EEN NOODDOOP

Jaren geleden vroeg een oudere dame uit de parochie mij te bidden voor een kennis van haar, ook al een oude man, die niet gedoopt was. Ik ontmoette hem zo nu en dan. Inmiddels had hij al zijn negentigste verjaardag gevierd, zijn krachten namen af en het gevaar nam toe, dat hij plotseling, ongedoopt, zou komen te overlijden. Ik beval hem aan bij de zalige Josemaría en

wie beschrijft mijn verrassing, toen hij mij een week geleden vertelde, dat hij eigenlijk toch wel geloofde in de persoon van Jezus Christus en in het ideaal dat Hij had gepredikt. Ik sprak toen weer met hem over het doopsel, en hij gaf met enige aarzeling toe, begrijpelijk vanwege zijn verleden en zijn familiegeschiedenis. Gezien zijn gezondheids-toestand en leeftijd sprak ik met hem over de nooddoop. We spraken een datum af op zeer korte termijn: gisteren presenteerde hij zich in de parochie met de dame die zovele jaren voor hem had gebeden en die nu zijn meter werd. Iedereen die dit geval kent spreekt van een wonder, en ik denk dat ook en schrijf het toe aan de zalige Josemaría, aan wie ik het "geval" had toevertrouwd.

3 augustus 2000, Zürich, Zwitserland

ER WAS GEEN PLAATS

Op een dag gingen we naar het station om de bus naar Yamoussoukro te nemen. We wilden die van drie uur in de middag nemen, maar helaas was er geen plaats meer. Alle bussen waren bezet, behalve die van zes uur. Het traject naar Yamoussoukro duurt zo'n drie uur. Wij waren bang 's nachts te reizen, omdat de bussen onderweg vaak met pech te maken krijgen. Niettemin kochten we plaatsbewijzen voor de bus van zes uur.

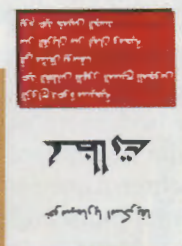
Op dat ogenblik waren de passagiers voor de bus van drie uur aan het instappen. Wij gin-

Van de vele ontvangen brieven, plaatsen wij hier gunsten uit Azië, Afrika, Europa en Zuid-Amerika.

gen daar kijken. Degene die bij mij was, vroeg mij te bidden tot de zalige Josemaría of hij niet kon zorgen voor twee plaatsjes in de bus. De controleur zei ons echter dat er geen plaats meer was. Mijn metgezel kwam terug en zei me ditmaal samen een noven te bidden. We waren daar nog niet mee klaar, of de controleur riep ons, nam onze twee kaartjes van zes uur, scheurde ze af en liet ons in de bus van drie uur instappen. Wij hebben de zalige Josemaría meerdere malen bedankt voor deze gunst die hij ons heeft verleend.

Yamoussoukro, Ivoorkust

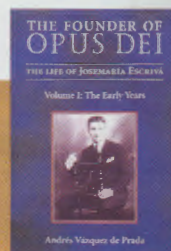
De Weg in het Arabisch

Mexicaanse eeuwfeest-editie van De Weg

Herinnering aan de zalige Josemaría Escrivá, Italië

The Founder of Opus Dei, Verenigde Staten

juiste weg te bewandelen en mij de goede woorden te laten kiezen om het goede resultaat te bereiken.

Op donderdag 8 februari na diverse telefoongesprekken met de fabrikant in Duitsland kwam het bericht om op dinsdag 13 februari de zaak definitief te regelen. Ook op dinsdag tijdens de reis naar Duitsland heb ik mgr. Escrivá gevraagd om een goede afloop.

Blij waren wij allen op kantoor toen het verlossende woord gesproken was om met ons verder te gaan en dat de voorvallen vergeten en vergeven waren. Dank aan mgr. Escrivá die mij tijdens de onderhandelingen geholpen heeft.

20 februari 2001, Nederland

HET TWEDE KIND

Mijn vriendin hoopte al een jaar lang op een tweede kind. Zij verlangde er zozeer naar, dat zij een arts ging raadplegen of er iets mis bij haar was.

Toen ik weet kreeg van haar verlangen, bad ik elke dag voor haar tot de zalige Josemaría Escrivá, dat zij een tweede kind mocht krijgen. Ongeveer twee weken geleden belde zij dolgelukkig op om mij het grote nieuws te vertellen: ze had zojuist de bevestiging gekregen, dat ze in verwachting was.

Ik vertelde haar, dat ik gebeden had tot de zalige Josemaría, en zij was heel dankbaar.

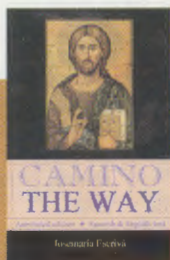
30 november 2000, Singapore

AGENTUUR BEHOUDEN

Op vrijdag 2 februari kwam op ons kantoor het bericht dat wij een voor ons belangrijke agentuur zouden kwijtraken. Het was in mijn afwezigheid omdat ik deelnam aan een bezinningsweekend.

Op zondagavond na het bezinningsweekend kwam het bericht mij ter ore, en sloeg ook bij mij in als een bom.

Vanaf maandag 5 februari ben ik iedere dag bezig geweest om de zaak van de agentuur weer terug te krijgen. Vaak heb ik tot de zalige mgr. Escrivá gebeden en hem gevraagd de

*Spaans-Engelse uitgave van
De Weg*

De Kruisweg in het Fins

*Audio-uitgave van
Vrienden van God
in het Spaans*

Een hedendaags wonder

“Als u echt de heilige bent, zoals men van u verteld, genees dan het oor van uw dochter”

Telkens opnieuw verlicht God de paden van ons leven door verhalen van geloof en liefde op de meest gewone manieren. Voor Shirley Sangalang begon het op een noodlottige ochtend in april 1989, toen zij per ongeluk haar rechter oor met parfum besprenkelde.

Zij voelde een brandende pijn, veegde haar oor met een zakdoekje af, en vergat het voorval. Maar op de vierde dag kwam de pijn terug en op de vijfde dag werd die ondraaglijk. De arts die haar oor onderzocht zei haar, dat waarschijnlijk een operatie nodig zou zijn. “De manier waarop ze dat zei was alarme- rend en ik werd bang,” zei Shirley, die toch al nooit graag naar ziekenhuizen ging.

GEVAARLIJKE INFECTIE

Zij belde een bevriende arts en vroeg om een andere oorspecialist voor een tweede mening. Haar vriend ried haar dr. Eric Nubla aan, een keel-, neus- en oorarts aan het Makati Medisch Centrum. Dr. Nubla legde uit, de dat parfum een terugke- rende schimmelinfectie veroorzaakte en dat deze haar trom-

melvies volledig had opgegeten. “Het was zo ver gekomen, dat de schimmelinfectie werke- lijk heel ernstig was,” zei dr. Nubla. “Zij kwam hier twee maal per week, met veel pijn. Soms wilde ze wel huilen, als ik het oor schoon maakte. Maar ik moest wel agressief te werk gaan, anders zou de infectie haar hersenen kunnen bereiken.”

Shirley zei, dat ze 's nachts niet kon slapen en dagen niet naar haar werk kon gaan. Zij had ook koorts vanwege de infectie en het hoorver- mogen in haar rechter oor was verminderd. “Ik

kon alleen maar de pijn voelen, die kon ik zelfs horen. Er kwam altijd etter uit het oor, als ik het schoon maakte. Ik had altijd slape- loze nachten wanneer ik een infectie had,” zei ze. Rond 1992 was het slechter geworden met haar oor vanwege de schimmelinfectie, en er leek niets anders op te zit- ten dan een operatie. Dr. Nubla schreef oordruppels

Fragment uit het artikel, verschenen in de “Philippine Daily Inquirer” Manila, 11 maart 2001

PHILIPPINE DAILY INQUIRER

Sunday LIFESTYLE

RABIJN KREIMAN

voor. Hij vroeg Shirley zelfs om haar oor met water en azijn te reinigen, maar het werd alleen maar erger. "Ik kon merken, dat de dokter gefrustreerd raakte, omdat hij wel vier of vijf verschillende soorten oordruppels voorschreef, maar het niet beter werd."

Eind mei 1993, toen dr. Nubla Shirley's oor aan het schoonmaken was, vroeg hij haar terloops of zij tot de zalige Josemaría Escrivá bad. Shirley antwoordde van ja, maar niet voor haar oor. Waarop de dokter zei: "Waarom zou je niet eens bidden voor de genezing van je oor?" Shirley antwoordde: "Dat zal ik doen, als u met mij mee bidt."

Toen daagde dr. Nubla de zalige Escrivá uit: "Als u echt de heilige bent, zoals men van u vertelt, genees dan het oor van uw dochter." Daarna vroeg hij Shirley een week later terug te komen.

VOOR HAAR EN VOOR MIJ

Maar Shirley kwam pas na drie weken terug. Toen zij kwam, was dr. Nubla verbaasd dat zij er goed uitzag en vrij van pijn was. Na haar rechter oor onderzocht te hebben, stond hij er verbaasd over, dat het helemaal vrij van ziekte was. Hij schreef op, dat "het trommelvlies volledig hersteld was en er geen spoor was van totale perforatie en aandoening."

In zijn getuigenis zei dr. Nubla: "Ik voelde me zo beschaamd en ... een innerlijke overtuiging zei me, dat het de voorspraak van de zalige Escrivá was, waardoor Shirley genezen was, niet alleen voor haar eigen welzijn maar ook om mijn hart te winnen."

Shirley's genezing vond plaats in juni 1993. Meer dan zeven jaar later, tot op de dag van vandaag, heeft zij nooit meer een infectie in haar rechter oor gehad. Zij voegt eraan toe, dat zij met haar rechter oor nog beter kan horen dan met het andere.

Angel Kreiman Brill, groot-rabbin van Chili van 1970 tot 1990, is momenteel staf-lid van de Internationale Joods-Christelijke Broederschap en internationale vice-president van de Wereldraad van Synagogen.

In het ethische tractaat van de Talmud, Pirke Avot, zegt rabbi Simon de Rechtvaardige: "op drie pilaren rust de wereld: de Torah (Wet, Licht, Goddelijk Woord, Pentateuch); de avoda (arbeid, goddelijk dienstwerk, dienstwerk) en de beoefening van het goede onder de mensen."

Ook de zalige Josemaría Escrivá legt in De Voor 497 een verband tussen arbeid en gebed, wanneer hij zegt: "Laten we werken, veel en goed werken, zonder dat we uit het oog verliezen dat ons beste wapen het gebed is. Daarom word ik niet moe te herbalen, dat wij contemplatieve zielen midden in de wereld moeten zijn, die van hun werk gebed proberen te maken." En in De Smidse 49 zegt hij: "Ieder werk, ook het meest verborgene, ook het minst betekeneende draagt, als het aan de Heer wordt opgedragen, de kracht van het leven van God!"

Rede tijdens het congres "Op weg naar het eeuwfeest van de geboorte van de zalige Josemaría Escrivá", Buenos Aires, 28 juni 2001

SUNDAY, MARCH 11, 2001

GEBED

God, Gij hebt de zalige priester Josemaría rijkelijk begunadigd en hem uitgekozen als een getrouw instrument om het Opus Dei te stichten, dat een weg is ter heiliging in het beroep en in de dagelijkse plichten van de christen. Geef dat ook ik U in alle omstandigheden van mijn leven moge liefhebben en met vreugde en eenvoud ten dienste moge staan van de Kerk, de Paus en de zielen om de wereld het licht van het geloof en van de liefde te schenken. Gewaardig U ons de heiligverklaring van de zalige Josemaría te schenken en verleen mij op zijn voorspraak de gunst die ik U vraag... (eigen intentie). Amen.

Onze Vader, Wees Gegroet, Eer aan de Vader.

Dit informatiebulletin wordt gratis verspreid. Wie aan de onkosten van dit bulletin en van het heiligverklaringsproces zou willen bijdragen, kan een gift overmaken op Postbankrekening 37 40 023 ten name van **Hulpfonds Bureau heiligverklaringen – Opus Dei**, Amsterdam.

Wij zijn onze lezers en lezeressen erkentelijk wanneer zij ons namen en adressen opgeven van mensen die het ook op prijs stellen dit informatiebulletin te ontvangen.

Dit informatiebulletin wordt verspreid met goedkeuring van de Congregatie voor de heiligverklaringen.

Prelatuur van het Opus Dei
Bureau voor heiligverklaringen

Eindredactie:
C.G.E. van der Ploeg, pr.
Jan Luijckestraat 52
1071 CS Amsterdam

ISSN: 1383-3061